

מתיבתא, תהא חדי תיר.

אמר ליה, מאי חדושא הוה השתא, פד אתית לגבי. אמר, רב מתיבתא פתח ואמר, (בראשית מו) ויוסף ישית ידו על עיניו. חדרה הוא. אמאי סתימו דעיניו למיתא. בגין דעיניו, גוונין דהאי עלמא אינון, וחיזו ודיוקנא דהאי עלמא בהו, איהו אסתים מגיה האי עלמא, חיזו דהאי עלמא. אסתים עינוי, פל חיזו דהאי עלמא, הא אתחשך מגיה. וחשכין מגיה חיזו דעינוי, לית ליה חיזו בהאי עלמא, מתמן ולהלאה. אמר רבי שמעון, יאות תקוונא דקדמאי, וחקמתא דלהון תיר ממלאכין קדישין.

אמר ליה, יוסף אמאי ישית ידו מפל בנוי. ואי תימא על בשורה דיליה, מיבעי ליה ויוסף חי תראה. אמר ליה ישית ידו בגין דרחימו דיליה הוה, ובגין פך דא אסתים מיניה נהירו דהאי עלמא, ודא נטיל ליה. מאן דאסתים עינוי, רחימא דיליה אחזי הכי: חיזו דילך דהאי עלמא אתאביד, הא אנא חיזו דילך באתרך. מפאן ולהלאה יתקנון לך חיזו אחרא, דההוא עלמא.

אמר רבי שמעון, מה אתהני האי למיתא, ומה תועלתא אית ליה בהאי. מאן דיבעי למשאל יומא מה דאצטרך לאפקחא עינוי, בגין לאחזאה דעדיין אזדמן איהו, לאתבא לחיזו דהאי עלמא כדבקדמין.

אמר ליה אי חסידא קדישא, ודאי אי לא אסתים מגיה פל חיזו דהאי עלמא, ולא אתאביד פלא מגיה, לא להוי ליה חיזו וחולקא דההוא עלמא. עלמא דא, בהפוכא איהו מההוא עלמא דאנן ביה, דבזמנא דתחיית מתייא, אפילו כחוטא דשערא לא הוה

הישיבה, תשמח יותר.

אמר לו, מה חדוש הוה כעת פשבאת אלי? אמר, ראש הישיבה פתח ואמר, (בראשית מו) ויוסף ישית ידו על עיניו. חדרה היא. מדוע סתימת העינים למת? משום שהענינים הן גוונים של העולם הזה, ומראה ודמות העולם בהן. הוא נסתם ממנו עולם הזה ומראה העולם הזה, נסתמו עיניו. פל מראה העולם הזה נחשף ממנו, ונחשכו ממנו מראה עינוי, אין לו מראה בעולם הזה משם ולהלאה. אמר רבי שמעון, נאה תקון הקדמונים, וחקמתם יתרה ממלאכים קדושים.

אמר לו, למה יוסף ישית ידו מפל בנוי? ואם תאמר על בשורה שלו, צריך לומר ויוסף חי תראה. אמר לו ישית ידו, משום שאהבתו הוה, ומשום פך זה נסתם ממנו אור העולם הזה, וזה לקח אותו. מי שסותם עינוי, אהובו מראה פך: מראה שלך של העולם הזה אביד, הרניי מראה שלך במקומך. מפאן ולהלאה יתקנו לך מראה אחר של אותו עולם.

אמר רבי שמעון, מה הנאה זו למת, ומה תועלת יש לו בזה? מי שירצה לשאל יום מה שהצטרף לפקח עינוי, בשביל להראות שעדיין הוא מזדמן להשיב למראה העולם הזה כמקדם.

אמר לו, אי חסיד קדוש, ודאי אם לא נסתם ממנו פל מראה העולם הזה ולא נאביד ממנו הכל, לא יהיה לו מראה וחלק של העולם ההוא. עולם זה הוא בהפוך מאותו עולם שאנו בו, שבזמן תחית המתים אפלו פחוט השערה לא יהיה ממעשה העולם

מעובדא דהאי עלמא, דכלא אתאביד
בקרמיתא, (טלא ובטיל ליה, וישוי ליה) ביהווא (דף קס"ט
ע"ב) טלא (בקרמיתא) ויתעבר מגיה כל זזהמא,
ולבתר יתעביד פחמירא דא, ומגיה יתעביד
גופא בריה חדתא, פן הכא.

אמר ליה רבי שמעון, ודאי ידענא דאתון
מלופשין תפון, בלבוש יקר, דגופא
דכיא קדישא. אי הוה בגוונא דא בהאי עלמא,
פר נש דאתחזי ביהווא גופא, פגוונא דאתון
קיימין ביהווא עלמא.

אמר ליה, מלה דא שאילו קמי רב מתיבתא,
תריז עולימין דאתלבשו ביננא, בתר
דסכלו צערא על חובא, דלא אתחזי לגלאה,
ושאילו דא קמי רב מתיבתא. ואיהו אמר,
דהא הוה בהאי עלמא הכי. מנלן. דכתיב, (אסתר
ה) ויהי ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות,
אתלבשת ביהווא דיוקנא דהווא עלמא.
מלכות: דא רוחא דקודשא, דהא מלכות
שמיא, נשיב רוחא, מהווא רוחא דאוירא
דהווא עלמא, ואתלבשא ביה אסתר.

וכד עאלת קמי מלכא אחשורוש, וחקמא ההוא
לבושא דנהורא, דיוקנאה אדמי למלאך
אלהים. פרחא מגיה נשמתא לפום שעטא.
מרדכי אוף הכי, דכתיב (אסתר ח) ומרדכי יצא
מלפני המלך בלבוש מלכות. לבוש מלכות,
ודאי, דיוקנא דהווא עלמא. ועל דא כתיב,
(אסתר ט) כי נפל פחד מרדכי עליהם. פחד מרדכי,
ולא פחד אחשורוש. אמר רבי שמעון, פמה
מתיקין אינון מלין, זפאה חולקי, והא ידענא
דצדיקיא (כ"א בה"א) ביהווא עלמא, מתלבשן
בלבושא דאקרי לבוש מלכות, והכי הוא
ודאי.

אמר ליה, אוירא דגן עדן, נשיכו דרוח קדשא

הזה, שהפל נאכד בהתחלה (הטל
יבטל אותו וישם אותו) באותו הטל
(בהתחלה), ויעבר ממנו כל זזהמה,
ואחר כך יעשה פחמין זה, וממנו
יעשה הגוף בריה חדשה, כך
כאן.

אמר לו רבי שמעון, ודאי ידעתי
שאתם מלפשים שם בלבוש
נכבד של גוף וך קדוש. האם היה
כמו זה בעולם הזה, אדם שגראה
באותו גוף כמו שאתם עומדים
באותו עולם?

אמר לו, דבר זה שאלו לפני ראש
הישיבה, שני עלמים שהתלבשו
ביננו אחר שסכלו צער על חטא
שלא נתן לגלות, ושאלו זה לפני
ראש הישיבה, והוא אמר שזה
היה כך בעולם הזה. מנין לנו?
שכתוב (אסתר ה) ויהי ביום
השלישי ותלבש אסתר מלכות,
התלבשה באותה דמות של
העולם ההוא. מלכות - זו רוח
הקדש, שהרי מלכות השמים
נושבת רוח מאותה רוח האויר
של אותו עולם, וכה התלבשה
אסתר.

ובשנבנסה לפני המלך
אחשורוש וראה אותו לבוש של
אור, דמותה נדמתה למלאך
אלהים, ופרחה ממנו נשמתו לפי
שעה. מרדכי גם כך, שכתוב (שם
ח) ומרדכי יצא מלפני המלך
בלבוש מלכות. לבוש מלכות
ודאי, דמות של אותו עולם. ועל
זה פתוב (שם ט) כי נפל פחד מרדכי
עליהם. פחד מרדכי, ולא פחד
אחשורוש. אמר רבי שמעון,
פמה מתוקים דברים אלו. אשרי
חלקי. והרי ידעתי שצדיקים (כ"ה)
באותו עולם מתלבשים בלבוש
שנקרא לבוש מלכות, וכך הוא
ודאי.

אמר לו, אויר גן עדן, נשיבת
רוח הקדש הם, וכו מתלבשים

הצדיקים כמו שהיו בעולם הזה. ואחר כך רוח הקדש שורה על ראש כל אחד ואחד, ומתעטר ונעשית לו עטרה. וכך היה למרדכי, שכתוב (שם ח) בלבוש מלכות, דמות אותו העולם. אחר כך ועטרת זהב גדולה - זו עטרת ששורה על ראשי הצדיקים באותו עולם. פשקבולו ישראל תורה, כמו זה היה להם עד שחטאו, שכתוב בהם (שמות לב) ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב. התפשטו מההוא לבוש.

וכן כתוב ביהושע פהן גדול, (זכריה א) הסירו הבגדים הצאים מעליו. וכתוב וילבישו בגדים, אלו לבושי העולם ההוא. מכאן דברים ראשונים. ומכאן, שכל זמן שגוף העולם הזה קיים בקבר בקיומו, לא מתלבש רוח בלבוש אותו עולם, שכתוב ויסירו הבגדים הצאים מעליו - בהתחלה, ואחר כך - וילבישו בגדים. ומלאך ה' עמד. מה זה עמד? אלא זוהי עטרה שנקראת מלאך ה', שעומדת על ראשי הצדיקים. וזהו עמד, עומד על הראש למעלה לאחר שמתלבשים בלבוש כבוד זה. שני גופים כאחד לא יכולים לעמד. כל זמן שזה קיים, הרוח לא מקבלת אחר. העבר זה, הרי אחר מזמן מיד ודאי. זה יוצא וזה נכנס. כמו שיצור טוב ויצור בעולם הזה לא רוצה הקדוש ברוך הוא ששניהם יעמדו כאחד. אמר לו, תהינו על מה שכתוב, והשטן עמד על ימינו לשטנו. וכי יהושע בן יהוץדק פה, שאר בני העולם על אחת כמה וכמה. אמר לו, חסיד קדוש, כמה טמירים נסתרים הדברים הללו. (אמר לו) אף על גב שהחברים יודעים

אינון, ומתלבשין ביה צדיקייא, פגוונא דהוּו בהאי עלמא. ולבתר, רוח קדשא שראת, על רישא דכל חד וחד. ואתעטר ואתעבידא ליה עטרא. וכך הוה למרדכי, דכתיב בלבוש מלכות, דיוקנא דהווא עלמא. ולבתר ועטרת זהב גדולה, דא עטרת, דשריאת על רישיהון דצדיקייא בהווא עלמא. פד קבילו ישראל אורייתא, פגוונא דא הוה להון. עד דחבו, דכתיב בהו, (שמות לב) ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב. אתפשטו מההוא לבושא. וכן פתיב ביהושע פהנא רבא, (זכריה ג) הסירו הבגדים הצואים מעליו. וכתיב וילבישוהו בגדים, אליו לבושין דההוא עלמא. מהכא מלין קדמאין. ומהכא, דכל זמנא דגופא דהאי עלמא קיימא בקברא בקיימא, לא אתלבש רוחא בלבושא דההוא עלמא. דכתיב ויסירו הבגדים הצואים מעליו בקדמיתא. ולבתר וילבישוהו בגדים. ומלאך יי עומד, מהו עומד. אלא דא היא עטרא, דאקרי מלאך יי, דקיימא על רישיהון דצדיקייא ודא איהו עומד. עומד על רישא לעילא. לבתר דאתלבשין בהאי לבושא דיקר. תרין גופין פחדא, לא יכלין למיקם, פל זמנא דהאי קיים, רוחא לא מקבלא אחרא. אתעבר דא, הא אחרא זמינא מיד, ודאי, דא נפיק, ודא עאל. פגוונא דיצור טוב ויצור רע בהאי עלמא לא בעי קדשא בריך הוא דתרווייהו יקומון פחדא.

אמר ליה, תוהנא על מה דכתיב, (זכריה ג) והשטן עומד על ימינו לשטנו. וכי יהושע בן יהוץדק פה, שאר בני עלמא על אחת כמה וכמה. אמר ליה, חסידא קדישא, כמה טמירין סתימין מלין אלין, (אמר ליה) אף

בדברי אותו עולם, לא יכולים לדעת בסודות הללו.

אמר לו, פיון שפן אדם באותו עולם, מה תועלת יש לאותו שטן להשטינו? ולא די לו שהוציא נשמתו ממנו והרג אותו! אמר לו, אי חסיד קדוש, אשרי חלקך. בא וראה, תאות השטן לא היתה, אלא כדי שלא יתלבש אותו צדיק בלבוש וף קדוש, שפיון שרואה אותו שטן שלבושו נדחה ולא נחשב, על כף מסטה אותו. מה הטעם? משום שאם יתלבש באותו לבוש נכבד, מיד לבוש הזהמה ומצשה אותו שטן יתבטל ויעבר מהעולם, ולא נוח לו לשטן.

ועוד, שבכל זמן שלא התלבש, פוקדת הרוח לאותו הגוף שהזהמה שלו, ונוח לו לשטן. וכיון שהתלבש באותו לבוש נכבד, הרי התבטלו גוני יצר הרע והגוף שלו, ואין לו זכרון עמו לעולמים.

ואם תאמר שאנו פוקדים בתי הקברות בראש כל לילה - לא על הגוף, אלא על הנפש (שהולכת מערטלה). שהרי כל זמן שהבשר קיים, הרוח פוקדת על הנפש, והנפש פוקדת על הגוף. אבל עכשו פקדוננו הוא לנפש, שהיא שוכנת, ונשארת שוכנת תוף העצמות. ומשום זה בראש כל לילה פקדון הרוח לנפש, ולא על הבשר.

אי חסיד קדוש, בא אגלה לך דבר נסתר. בגין גוף האדם כף הוא: הרוח מעם רוח הקדוש, הנשמה מתוף עץ החיים. פיון שרוח הקדוש נתנה פת, מיד מרפכותיו נותנים פחם. כחם הוא עצמות ואיברים. כלם מצדם, ותקונם זה על זה. הסטרא אחרא נותנת בשר, ומצדה פא הבשר, ולא דבר

על גב דחברייה ידעין במלין דההוא עלמא, לא יכלין למנדע ברזין אלין.

אמר ליה, פיון דבר נש בההוא עלמא, מה תועלתא אית לההוא שטן לאסטאה ליה, ולא די ליה דאפיק נשמתיה מניה, וקטיל ליה. אמר ליה אי חסידא קדישא, זכאה חולקך. תא חזי תיאובתא דשטן לא הוה, אלא בגין דלא יתלבש ההוא זכאה בלבושא דכניא קדישא, דכיון דחזי ההוא שטן, דלבושא דיליה אתדחיא, ולא אתחשיב, על דא אסטי ליה. מאי טעמא. בגין דאי אתלבש בההוא לבוש יקר, מיד לבושא דזוהמא, ועבידתא דההוא שטן, יתבטל ויעבר מעלמא, ולא ניחא ליה לשטן.

ותו, דבכל זמנא דלא אתלבש, פקדא רוחא לההוא גופא דזוהמא דיליה, וניחא ליה לשטן. וכיון דאתלבש (דף ק"ע ע"א) בההוא לבוש יקר, הא אתבטיל גוויי דיצרא בישא, וגופא דיליה, ולית ליה דוכרנא בהדיה לעלמין.

ואי תימא, דאנן פקדין לבי קברי בריש כל ליליא, לאו על גופא אלא על נפשא. (דאולא ערמיראה) דהא כל זמנא דבשרא קיימא, רוחא פקדא עלה דנפשא, ונפשא פקדא לגופא. אבל השתא, פקדונא דילן איהו לנפשא, דאיהי משתפכא. ואשתארת בשכוכי גו גרמי. ובגין כן, בריש כל ליליא, פקדונא דרוחא לנפשא, ולא על בשרא.

אי חסידא קדישא, תא ואגלי לך מלה סתימא. בנינא דגופא דבר נש הכי הוא, רוחא מעם רוחא דקודשא. נשמתא מגו אילנא דחיי. פיון דרוחא קדישא, יהב חילא, מיד רתיכין דיליה. יתבין חילייהו. חילא דלהון, גרמי ושייפין. פלהו מסטרא דלהון, ותקונייהו דא על דא.